
Szabó T. Anna

KÉT VÉRNYÚL

Havasi Attilának

Két vérnyúl vár a fű között, két szörnyűséges vérnyuszi,
piros szemükben tűz dörög, szájukban éles vérpuszi,
a lábuk húsig karmolász, a fejük borzas kergeség,
a túskebajszú Vassurány s a bikkfafarkú Verpelét.

Közel ne menj, mert felmorog a fű s elég egy pillanat,
a vérnyulak, a vérnyulak a homlokodnak ugranak,
és lesz csihi, és lesz puhi, a fülnek annyi, perc se kell –
hát csakis akkor menj oda, ha életed nem érdekel.

Táncolnak aztán győztesen, és tapossák a tetemet,
és mindkettő még megzabál egy jól megtermett tehenet,
és bömböl-tombol-tamtamol, hogy felvinnogy a ferde rét,
a túskebajszú Vassurány s a bikkfafarkú Verpelét.

AZ ÚREGÉR

Varró Dani bácsinak

Az úregér az űrben él, és semmitől se fél,
aranyrakéta röpíti, és száguld, mint a szél,
a szőre csupa csillagpor, a szeme fürge fény,
és titániumtaréj szúr a feje tetején.

Már bóklászott a Marson is, és vörös követ rágott,
aztán a Naptól ellopott egy sárga lángvirágot,
fogat mosott a Merkúron, és tüsszögött a Vénuszon,
és hogy a Holdon mit csinált, azt sajnos máig nem tudom.

Az útját te is láthatod: kis mozgó pont az égen,
ám hozzád el nem látogat – most ne kérdezd, hogy mért nem.
A földön még nem járt soha, azt mondja: „Nekem túl kék!”
Mert vihar és tűz kell neki, és szűk űrhajósfülkék.